

Arrest

nr. 122 192 van 7 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 april 2014 per faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 april 2014 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en een inreisverbod (bijlage 13sexies), beide diezelfde dag aan verzoekster ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2014 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 7 april 2014 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. RIFFI en advocaat S. ABOULAKIL, die verschijnen voor de verzoekende partij, en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 1 september 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 3 oktober 2011 een beslissing waarbij de in punt 1.1 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard en waarbij een bevel werd getroffen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.3. Verzoekster diende op 29 december 2011 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) nam op 11 mei 2012 een beslissing waarbij de in punt 1.3 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.5. Verzoekster diende op 24 december 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 26 februari 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.5 vermelde aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard en een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissingen diende verzoekster een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) (rolnr.: RvV 124 864).

1.7. Op 1 april 2014 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoekster werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam: B.(...), N.(...)

voornaam:

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, ALIAS: .

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

Artikel 27 :

☐ *Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.*

□ Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

□ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het meest recente haar werd betekend op 08/03/2013. Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Bovendien werd aan betrokkene reeds meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten afgeleverd.

Betrokkene diende op 01/09/2010 een eerste aanvraag tot verblijf in op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 03/10/2011 en deze beslissing werd haar betekend op 29 11/2011 met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig tot en met 30/12/2011.

Betrokkene diende op 29/12/2011 een tweede aanvraag tot verblijf in op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 11/05/2012 en deze beslissing werd haar betekend op 06/12/2012..

Betrokkene diende op 24/12/2011 een aanvraag tot verblijf in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 26/02/2013 en deze beslissing werd haar betekend op 08/03/2013 met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig tot en met 08/04/2013 . Hiertegen diende betrokkene een niet opschortend beroep in bij de RVV.

Betrokkene werd op 08/03/2013 door de gemeente Mechelen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011)

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Betrokkene weigert dus manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Marokko.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, M. V.(...), attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie van Mechelen en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Steenokkerzeel

de betrokkene, B.(...), N.(...), op te sluiten in de lokalen van het gesloten centrum.”

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris nam tevens op 1 april 2014 een beslissing houdende inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoekster werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“INREISVERBOD

Aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam: B.(...), N.(...)

voornaam: /

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: S.(...)

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, ALIAS: .

wordt inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 01.04.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

☐ *artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van twee jaar omdat:*

o1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

☐ *2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerdere bevelen om binnen de 30 dagen het grondgebied te verlaten, haar betekend op 29/11/2011 en op 26/02/2013. Betrokkene weigert aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de stad Mechelen geïnformeerd werd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod met een termijn van twee jaar opgelegd.”

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

2.1. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat de eerste bestreden beslissing een maatregel van vrijheidsberoving omvat zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7 (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

2.2. Het beroep is niet ontvankelijk voor zover het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats omdat de Raad hiervoor onbevoegd is wegens gebrek aan rechtsmacht.

2.3. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen excepties op van niet-ontvankelijkheid van het beroep. Aangezien de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging wordt verworpen omwille van onderstaande redenen, dient hierop niet te worden ingegaan.

3. Over de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging

3.1. Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RVV) bepaalt dat, indien

de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat de vordering kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2.1. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530). Zoals vermeld onder punt 3.1, bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk, en op het eerste gezicht onbetwistbaar, moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (cf. vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erblière/België, § 35).

3.2.2. In haar verzoekschrift voert verzoekster het volgende aan met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid:

“Overwegende dat de uiterst dringende noodzakelijkheid uiteraard voorhanden is wanneer een concrete repatriëringsmaatregel gepland is. Verzoekster is het voorwerp van een teruggrijpingsmaatregel. Bovendien heeft een verwijdering van het grondgebied zonder enige twijfel een ernstig en onherstelbaar nadeel voor verzoekster. Het desbetreffende ernstig en moeilijk te herstellen nadeel zal in onderhavig verzoekschrift verder worden...”

3.2.3. De Raad merkt op dat er een onderscheid dient te worden gemaakt in de beoordeling van de uiterst dringende noodzakelijkheid omwille van de aard van de aangevochten beslissingen.

3.2.4. De summiere uiteenzetting van verzoekster volstaat niet om aannemelijk te maken dat een gewone schorsingsprocedure te laat zou komen voor zover de vordering het inreisverbod (bijlagen 13sexies), thans de tweede bestreden beslissing tot voorwerp heeft. Verzoekster brengt immers geen enkel concreet gegeven aan waaruit blijkt dat haar onmiddellijke terugkeer op het Belgisch grondgebied absoluut noodzakelijk is waardoor het inreisverbod met onmiddellijke ingang zou moeten worden geschorst. Aangezien verzoekster geen hoogdringendheid aantoont wat het inreisverbod betreft, is er op dit punt geen uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden. Verzoekster toont immers niet aan dat een gewone procedure tot schorsing en nietigverklaring niet tijdig zou kunnen worden afgehandeld.

3.2.5. Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13septies) daarentegen blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat verzoekster sedert 1 april 2014 van haar vrijheid werd beroofd. Blijkens het faxbericht van het terzake bevoegde bureau van de Dienst Vreemdelingenzaken werd de repatriëring van verzoekster voorzien voor 8 april 2014 om 17.40 u. Het lijkt aannemelijk dat de behandeling van een eventuele gewone vordering tot schorsing en

nietigverklaring te laat zou komen waardoor dit rechtsmiddel zijn effectiviteit dreigt te verliezen. De verwerende partij betwist het dringend karakter van de vordering niet.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan, tenminste voor zover het beroep betrekking heeft op het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies).

3.3. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

3.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.2. Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75). De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113). Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.2.1. Verzoekster stelt in haar verzoekschrift het volgende:

“MOEILIJK TE HERSTELLEN ERNSTIG NADEEL

1.

Verzoekster zal bij de effectieve tenuitvoerlegging van de beslissing d.d. 1.4.2014 ongetwijfeld een onherstelbaar ernstig nadeel ondervinden.

Meer bepaald zal verzoekster zonder twijfel haar contractueel arbeidsverplichtingen niet meer kunnen nakomen to.v. van beide schoonmaakbedrijven en zal zij noodgedwongen moeten worden ontslagen of ontslag dienen te nemen.

De functie dewelke door verzoekster wordt uitgeoefend betreft een knelpuntberoep en is zeer moeilijk op te vullen.

Bovendien is het beschikken over een arbeidsovereenkomst onontbeerlijk om haar aanvraag artikel 9bfs gegrond te laten verklaren.

Verzoekster had in het verzoekschrift d.d. 4.4.2013 immers reeds de schorsing van de beslissing d.d. 26.2.2013 gevorderd voor de bovenvermelde redenen maar hier werd geenszins op gereageerd.

Zie terzake:

RvV nr. 62.645, 31 mei 2011 <http://www.cce-rvv.be> (20 oktober 2011); T.Vreemd, 2011 (samenvatting), afl. 3,281:

"De verwerende partij kan enigszins worden gevolgd waar zij stelt dat er enkel rekening kan worden gehouden met de stukken die haar bekend werden. Evenwel blijkt dat men in casu niet de minste moeite heeft gedaan om de stukken van het administratief dossier te analyseren. De Raad kan zich niet ontdoen van de indruk dat er geen zorgvuldig onderzoek is gebeurd in deze zaak.

In zoverre de bestreden maatregel stelt dat de verzoekende partij niet in het bezit is van voldoende bestaansmiddelen, wordt niet ontkend door de verzoekende partij dat zij niet in het bezit was van voldoende bestaansmiddelen, evenwel wijst zij erop dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat alle kosten voor onderhoud en verblijf worden gedekt door de vzw. De verzoekende partij kan in haar argumentatie worden bijgetreden. De Raad kan zich niet van de mening ontdoen dat de verwerende partij te snel gehandeld heeft zonder de stukken van het administratief dossier te consulteren. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt in deze stand van het geding ieder redelijk denkend mens ziet onmiddellijk in (dat de verzoekende partij) door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan. Net nadat er in bestaat dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat de verzoekende partij niet meer zal kunnen deelnemen aan de aanstaande competitie is evident ernstig en moeilijk te herstellen

2.

Verzoekster huurt zelfstandig een woning tegen te 2800 Mechelen, Moenstraat 42,

Verzoekster dreigt ten gevolge van de effectieve tenuitvoerlegging van de onderhavige bestreden beslissing haar woning te verliezen, hetgeen tevens onontbeerlijk is om haar aanvraag artikel 9bfs gegrond te laten verklaren.

Al de persoonlijke goederen van verzoekster bevinden zich op heden nog steeds in haar woning en zullen ongetwijfeld onvreemd worden.

Het is weinig ernstig en tevens onredelijk om verzoekster al haar goederen te laten onvreemden door de effectieve terugdrijving.

Verzoekster verblijft immers reeds meer dan 4 jaar in België waardoor al haar persoonlijke bezittingen in haar woning liggen en zij deze op geen enkele manier zal kunnen recupereren.

3.

Bovendien heeft verzoekster heel wat goederen in haar bezit van haar werkgevers, zoals onder meer sleutels van verschillende bedrijven en identificatiebadgen om desbetreffende bedrijven te kunnen betreden.

Deze goederen bevinden zich in de woning van verzoekster en kunnen enkel en alleen door verzoekster worden overhandigd en zijn voor de werkgevers onontbeerlijk om de activiteiten verder te kunnen zetten,

Door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen zal CLEANING PROFESSIONALS ongetwijfeld tevens enorme hinder en schade ondervinden daar zij haar beroepsactiviteiten niet meer zal kunnen verderzetten.

4.

Verzoekster heeft bovendien in Marokko geen sociale bindingen meer.

De enige persoon met wie zij in Marokko een band mee had, was haar vader en deze is inmiddels nagenoeg overleden op 28.12.2011.

Verzoekster beschikt in Marokko niet over onderdak en kan daar nergens en bij niemand terecht, waardoor zij door de effectieve tenuitvoerlegging van de onderhavige bestreden beslissing op straat zal belanden,

Gelet op de medische toestand van verzoekster *al zulke situatie ongetwijfeld onomkeerbare en zelfs levensgevaarlijke gevolgen hebben voor verzoekster.

De enige familie dat verzoekster nog heeft, betreft het gezin van haar tante, mevrouw BENTLA Fatima, dewelke allen in België wonen.

De terughrijving van verzoekster zal tevens tót gevolg hebben dat artikel 8 EVRM zal worden geschonden, aangezien dan de relatie met haar tante met wie zij zeer nauwe banden heeft, en zelfs als moeder beschouwt, zal worden verbroken.

De verwijdering van één gezinslid volstaat reeds om te besluiten tót een schending van artikel 8 EVRM.

5.

Bovendien lijdt verzoekster aan verschillende ziektes, waaronder een ernstige depressie met zelfmoordneigingen, anorexia en een zware chronische oogontsteking, dewelke in Marokko geenszins op adéquate wijze kunnen worden behandeld.

In België is verzoekster zelfs aangesloten bij een mutualiteitsverzekering.

Het is ontegensprekelijk dat een effectieve terugdriving van verzoekster zeer verregaande, ernstige en onomkeerbare nadelen heeft voor verzoekster.

Zie terzake;

RvV (3e k.) nr. 77,755, 22 maart 2012 Rev.dr.étr. 2012, afl. 167,128;

"Er is voldaan aan de voorwaarde van het bestaan van ernstige middelen tót vernietiging aangezien het ingeroepen middel het gebrek van uitdrukkelijke motivering is en uit de beslissing niet kan worden begrepen waarom de verweerster is afgeweken van het advies van de specialist die verzoekster sinds verschillende maanden volgt

Elke redelijke persoon ziet onmiddellijk in dat voldaan is aan de voorwaarde van het risico van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel aangezien de bestreden akte de machtiging om in België te verblijven weigert en bijgevoegd om er de psychologische en psychiatrische behandelingen die sinds meer dan zes maanden lopen voort te zetten, terwijl haar toestand niet toelaat dat de genoemde behandelingen worden onderbroken."

Verzoekster vordert dan ook dat effectieve tenuitvoerlegging van de beslissing d.d., 1.4.2014 wordt geschorst minstens tót er een definitieve beslissing tussenkomt in de beroepsprocedure artikel 9bis ingeleid bij beroepsverzoekschrift d.d- 26.2.2013."

3.3.2.2. Krachtens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* in de zin van deze bepaling moet conform vaste rechtspraak van de Raad van State worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168 403; RvS 8 januari 2007, nr. 166 392; RvS 29 november 2006, nr. 165 291). De Raad stelt vast dat verzoekster in haar middelen geenszins duidelijk uiteenzet welke bepalingen of beginselen zij geschonden acht. Het respect voor de rechten van de verdediging in de procedure van het administratief kort geding, waar die rechten door de procedure al beperkt zijn, en de *summam cognita* waarmee de Raad van vorderingen tot schorsing kennis neemt, gebieden dat de verzoekende partij op straffe van haar middelen als niet ernstig verworpen te zien, zeer nauwkeurig moet aanvoeren welke precieze rechtsregel of welk rechtsprincipe zij geschonden acht en al even nauwkeurig moet vermelden waarin de schending precies bestaat (RvS 2 oktober 2013, nr. 224 947).

3.3.2.3. Ter terechtzitting werd aan de raadsman van verzoekster gevraagd te verduidelijken welk rechtsmiddel zij tegen de bestreden beslissingen wensen aan te voeren. Zij stelden dat het louter de bedoeling is om de bestreden beslissingen voorlopig te schorsen in afwachting van een uitspraak over het beroep tot nietigverklaring dat werd ingediend tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard werd.

3.3.2.4. De Raad stelt vast dat in de mondelinge toelichting evenmin verduidelijkt wordt welk middel verzoekster tegen de bestreden beslissingen wenst aan te voeren. Samen met de verwerende partij merkt de Raad op dat verzoekster via een omweg probeert om schorsende werking te verlenen aan haar beroep tegen de beslissing met betrekking tot haar regularisatie-aanvraag, hetgeen uiteraard juridisch niet mogelijk is.

3.3.2.5. In geval van onduidelijkheid onderzoekt de Raad in een schorsingsprocedure de middelen zoals verwerende partij deze begrepen heeft (RvS 9 januari 2006, nr. 153 337). In de nota met opmerkingen meent de verwerende partij in het verzoekschrift een middel te ontwaren dat gestoeld is op de schending van artikel 8 van het EVRM.

3.3.2.6. Artikel 8 van het EVRM

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

3.3.2.7. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

3.3.2.8. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

3.3.2.9. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150; J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, Overzicht publiek recht, Brugge, die Keure, 2001, 404, randnr. 653).

3.3.2.10. De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. In casu beweert verzoekster dat zij een zeer nauwe band heeft met haar tante die in België woont. Aangezien het hier om een beweerd gezinsleven tussen meerderjarige personen gaat, kan er overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE, Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97), slechts sprake zijn van een beschermenswaardig gezinsleven indien een vorm van afhankelijkheid blijkt.

3.3.2.11. Ter terechtzitting verklaren de raadsmanen van verzoekster enerzijds dat zij voltijds tewerkgesteld is en instaat voor haar eigen levensmiddelen en anderzijds dat zij alleen woont en verbonden is door een huurovereenkomst. De Raad merkt op dat uit deze verklaringen duidelijk blijkt dat er tussen verzoekster en haar tante geen band van afhankelijkheid bestaat die verder gaat dan een affectieve relatie, waardoor er onmogelijk sprake kan zijn van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het identiteitsbewijs van verzoeksters tante, dat als bijlage bij het verzoekschrift wordt gevoegd (Verzoekschrift, bijlage 12) kan bezwaarlijk worden aanzien als een bewijs van het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het feit dat de enige persoon met wie verzoekster in Marokko een band zou hebben, met name haar vader, inmiddels *“nagenoeg overleden”* zou zijn (sic), vormt geen bewijs van een effectief gezinsleven op Belgisch grondgebied. Bij gebrek aan dergelijk bewijs, kan er onmogelijk sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM en dient de proportionaliteit van de maatregel, met name de vraag of de inmenging in het gezinsleven verantwoord is, gelet op de elementen uit artikel 8, tweede lid van het EVRM, niet te worden onderzocht (cf. RvS 12 juni 2012, nr. 219 713).

Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

3.4. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, wat concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

3.4.1. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

3.4.2.1. Verzoeker roept als moeilijk te herstellen ernstig nadeel in wat hierboven in punt 3.3.2.1 werd weergegeven.

3.4.2.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster zich met betrekking tot het moeilijk te herstellen ernstig nadeel beroept op haar tewerkstelling, haar beweerde gezinsleven in België, haar huurovereenkomst en goederen in België, het gebrek aan sociale bindingen in Marokko, haar ziektes en haar hangende beroep tegen de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

3.4.2.3. Samen met de verwerende partij merkt de Raad op, voor zover verzoekster haar nadeel koppelt aan haar tewerkstelling, dat verzoekster niet aantoonde dat zij beschikt over een arbeidsvergunning of hiervan zou zijn vrijgesteld, zodat niet blijkt dat het hier om legale tewerkstelling gaat. Uit het voortbestaan van een onwettige situatie kan bezwaarlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel worden gepuurd. De rechtsfiguur van de schorsing kan er niet toe leiden dat de verzoeker de onwettige situatie waarin hij verkeert, kan bestendigen tot aan de uitspraak ten gronde (RvS 18 maart 2002, nr. 104 806). Aangezien uit wat voorafgaat gebleken is dat verzoekster geen beschermenswaardig gezinsleven in België aannemelijk heeft gemaakt, kan zij zich hierop evenmin beroepen in het kader van haar nadeel. Er is bijgevolg in casu geen sprake van een evident nadeel zoals hierboven omschreven.

Het betoog van verzoekster over het verlies van haar huurwoning en de daarin aanwezige goederen, kan evenmin als een moeilijk te herstellen nadeel worden aanzien. Verzoekster maakt immers geenszins aannemelijk dat zij vanuit het Centrum voor Illegalen in Merksplas geen advocaat, familielid, vriend of kennis zou kunnen mandateren om desnoods in haar plaats de huurovereenkomst op te zeggen en haar persoonlijke goederen of deze van haar werkgever in veiligheid te brengen.

Het loutere feit dat verzoekster geen sociale bindingen zou hebben in Marokko, vormt geen ernstig nadeel en vloeit bovendien niet voort uit de bestreden beslissing.

Het beroep tot nietigverklaring dat verzoekster heeft ingediend tegen de beslissing waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, heeft geen schorsende werking. Verzoekster kan dus geen nadeel verbinden aan het

feit dat zij tijdens deze hangende procedure wordt gerepatriëerd. Bovendien belet niets haar om deze procedure voor de Raad middels haar advocaat verder op te volgen vanuit haar land van herkomst. Met betrekking tot haar ziektes, merkt de Raad samen met de verwerende partij op dat verzoekster reeds twee aanvragen om machtiging tot verblijf heeft ingediend op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, die onontvankelijk werden verklaard. Tenslotte merkt de Raad op, dat, wanneer verzoekster actueel werkelijk een acute aandoening zou hebben die in Marokko niet op adequate wijze kan worden behandeld, zij een verzoek dient te richten tot de gemachtigde van de staatssecretaris om haar vertrek uit te stellen, waardoor dit nadeel kan worden opgeheven.

Er werd geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aangetoond.

Dienvolgens is niet voldaan aan twee van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. De kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven april tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. TAMBORIEN